

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

30 monedes

Què tal socialistes? Són saboroses les trenta monedes de plata que us han donat? Camineu amb el PP, Ciudadanos i, aïllas, Unió, pensant que així, *españoleando*, tindreu més vots. I els principis? Per a què necessita ningú els principis?

El discurs dels vostres aliats és allò que els psicòlegs anomenen "mecanisme de projecció". Consisteix en el fet que si jo soc ximple, em dedico a anomenar "ximplers" els qui m'envolten: projecto les meves febleses en els altres. Sentir, per exemple, mentre una policia violenta empenyia, pegava, feria mil persones, que l'Estat diu que els violents érem nosaltres, és un clar exemple de mecanisme de projecció. Preguntar què va costar l'1-O, sense qüestionar què va costar, i costa, la repressió, ja no és projecció: és cara dura.

I sentir l'Albiol, a qui el *quefe* anomena home valuós, dir les coses que diu, parlant de "*niños escudo*" –tinc a davant una llarga llista de fotos de mili-

Apel·leu nerviosament a la Constitució com si fos un llibre sagrat i la 'unidad' de Espanya com un dogma de fe

tars ensenyant els seus filllets a disparar-, o altes jerarquies parlant de "cop d'Estat" –llegiu algun llibre, caram, o mireu el diccionari-, o repetir que un referèndum és il·legal, o millor encara, sentir a dir que són molts més els qui són espanyolistes que els independentistes (com ho sabem, si heu prohibit el referèndum?). I l'astuta Inés Arrimadas exclamant que és horrible que els pares discuteixin amb els fills i els germans amb els germans, com si ignorés que tots els pares discuteixen amb els fills, i els germans discuteixen entre ells. Que si tindrem gos o no, que si ens quedem la iaia o no, que si tu tens bicicleta i jo no... Els dinars de Nadal en són un bon exemple.

Apel·leu nerviosament a la Constitució com si fos un llibre sagrat i la "unidad" de Espanya com un dogma de fe.

Se us oblidava una coseta: teniu un problema. Fa tres-cents anys que el teniu, apaïvat en èpoques de pacte i exacerbada quan ataqueu i empresoneu innocents. I no el sabeu afrontar. No sabeu què fer-hi. No, no en sabeu.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

I això, qui ho paga?

A Palafrugell per presentar el llibre de Joan Safont *Sabotatge contra Franco*. L'acte es fa a la Fundació Josep Pla, situada a la casa minúscula on Pla va néixer. Hi va viure molt poc. Aviat la família es va traslladar al casalot que es va fer construir en un carrer més amunt, ara convertit en un restaurant que es diu Pa i Raim, títol d'un llibre primerenc de l'escriptor. En Safont tenia pensat portar-m'hi a sopar, acabada la presentació, però com que estava ple li vaig suggerir d'anar a La Xicra, situada molt al capdamunt del carrer Estret, un altre paisatge i un altre títol de Pla.

En Safont circula per la fundació com si fos casa seva. En un pis de dalt hi ha una exposició temporal, *Mig Europa cau; impressions de Josep Pla sobre la Gran Guerra*, en la qual ha intervingut. En Safont, quan no escriu llibres, personals o d'encàrrec, organitza exposicions i fa catàlegs i així no hi ha manera que acabi la seva tesi sobre Amadeu Hurtado que tots esperem.

Sabotatge contra Franco és la crònica minuciosa i molt ben escrita

“Hem passat del “sabotatge contra Franco” al sabotatge contra l'Estat?”

d'aquells burgesos que havent-se posat a favor de Franco perquè els garantia l'ordre i el respecte a la religió catòlica que professaven aviat es van adonar que la religió Franco la manipulava en favor del seu règim i que un dels objectius de la dictadura consistia a destruir el catalanisme que alguns d'aquests burgesos també professaven amb més o menys intensitat. I, amb el catalanisme, la llengua, la cultura i Catalunya sencera.

Els llibres i traduccions que molts escriptors silenciats van poder fer, les agitacions religioses i catalanistes de Montserrat, la fundació d'Òmnium

Cultural, les editores com 62, les discogràfiques Edigsa o Concèntric etcètera van ser sufragades per aquests burgesos. Josep Vergés, “català de Burgos” però també i primer de tot de Palafrugell, va protegir Pla a través de Destino, la revista i l'editorial. Pla davant de qualsevol cosa es preguntava: “I això, qui ho paga?” Evoquem la pregunta a la casa on va néixer i la portem més enllà: qui paga, avui, les urnes del referèndum, les fiances que eviten la presó als nostres polítics, el trasllat i estada a Brussel·les del president i els consellers exiliats? No n'hi ha d'haver prou amb les aportacions voluntàries d'un euro. Algú o alguns han d'afegir-hi la resta, que és elevadíssima. Qui? Hi ha una burgesia, uns industrials, uns financers, que han passat d'una resistència a una altra? D'aquí a uns anys, en Safont o algú altre ens en donarà la resposta. Hi ha qui trasllada l'empresa a València, a Madrid o a Burgos, i hi ha qui es queda i inverteix en el futur de Catalunya.

Pla hauria dit que el menjar de La Xicra és una collonada però és boníssim, i ens trobem en una altra època.